

Capitolul 4

REVENIREA CORABIEI

KENTON verifică încă o dată fiecare figurină. Degetele-i întârziară asupra femeii, mângâind-o. Nu avea pic de viață, nici căldură, nici mișcare. Grea ca piatra, rece ca piatra. Minunată...

Erau oare doar figurine?

Atunci de ce, când mâna i-a zăbovit pe semiluna de argint de pe fruntea ei, l-a pătruns o bucurie apărută din adâncimi necunoscute, izgonindu-i indiferența? O viață nouă, fierbinte, curgea prin toate venele lui, ca un val zgomotos. Ce putea fi ceea ce țipa în el, exultând și spunându-i că legătura lui cu Corabia Zeiței Ishtar abia a început?

Brusc, își retrase mâna. Luă de pe perete o tapiserie și o aruncă peste barca strălucitoare.

Se duse apoi în baie și-și examină cucuiul. Îl durea, însă nu părea nimic grav. Poate căzuse pe podeaua camerei, se gândi în timp ce se pipăia, amețit fiind de parfumul acela aparte...

Știa însă că nu se întâmplase așa.

După o oră în care își pusese comprese reci, umflătura dispăruse.

La ora șapte a cinat. A mâncat mult. Orice s-ar petrece, nu-i va strica să fie sătul! Pentru că nu avea nicio îndoială că nava își va face din nou apariția.

— Nu-i nevoie să mă aștepți în seara asta, Jevins, îi spuse el servitorului. Am ceva de scris, o lucrare foarte importantă.

Dacă sună cineva, spune-i că-s plecat. Am să mă încui în cameră. Nu vreau să fiu deranjat decât dacă trâmbița Arhanghelului Gabriel anunță Judecata de Apoi!

Jevins, moștenit de la tatăl lui Kenton, zâmbi:

— Am înțeles, domnule! Nu voi permite nimănui să vă deranjeze.

— E vorba de ceva deosebit, adăugă Kenton cu o mână pe umărul servitorului. Probabil cel mai important lucru din viața mea!

Nici nu bănuia cât de profetice îi erau cuvintele!

— Aveți încredere în mine, domnule John! spuse bătrânul Jevins.

Kenton se retrase în cameră mulțumit. Jevins va avea grijă să nu fie deranjat. Se privi în oglindă și rămase pe gânduri. Dacă avea de gând să se întoarcă pe corabie, costumul pe care-l purta nu era deloc potrivit.

Se dezbracă, apoi scotoci printre hainele pe care le adusesese, cu ani în urmă, din Persia. Alese o tunică brodată, o pereche de șalvari și un brâu lat, albastru. În picioare își puse papuci turcești, cu vârfuri încovoiate.

Văzu o mantie pe care o cumpăraseră la Mosul. Era foarte veche, dar foarte frumoasă. Secolele ce trecuseră peste ea îi estompaseră culoarea albastră. În pânza și urzeala azurie se zvârcoleau șerpi mari, argintii, pe jumătate ascunși, împlețiți cabalistic.

Și-o aruncă pe umeri. Se uită din nou în oglindă și rămase uimit. El era sultanul acela tânăr, dornic de aventuri, care-l privea cu o figură oacheșă? Mantia albastră-argintie îl făcea să pară mai înalt. În jurul lui plutea, greu de descris, o atmosferă ce îi dădea o senzație de putere. Curios, însă ținuta îi schimbaseră subtil figura...

Oare mantia îl transformase așa?

Mantia...

Își dădu seama că lipsea ceva. Arma ciudată care fusese înfășurată în veșmânt atunci când îl cumpărase. O căută și o cântări în mână.

O armă destul de veche. Pe mânerul ei se îngemănau șerpi de argint. La capătul mânerului strălucea o gemă albastră, tăiată în colțuri. Nu era safir, ci o bijuterie pe care n-o recunoștea. Mânerul era o vergea de bronz, lungă de douăzeci de centimetri, rotundă ca un baston ce se turtea într-o lamă de sabie curbată, cu o formă neobișnuită, cu tăiș de brici, lungă de șaiszeci de centimetri. Avea cincisprezece centimetri în partea cea mai lată. O lamă assegai¹ asemănătoare unui zulus. O vârî la brâu și avu senzația că era echipat complet.

Deschise cu grijă ușa dormitorului. Ascultă. Se strecură înapoi în camera în care se afla corabia. Trase tapiseria cu care o acoperise și, oftând, se minună în fața frumuseții ei. Apoi apăsă pe întrerupător și stinse lumina.

Când ochii i se obișnuiră cu întunericul, văzu o strălucire ușoară în locul în care se află nava. Probabil o reflectare slabă a luminii din stradă ce pătrundea prin perdea.

Ce tăcută devenise camera! O tăcere ca într-un vas plin cu apă! Apoi, un sunet sfărâmă liniștea: clipocitul unor mici valuri, languroase, mângâietoare. Își dădu seama că ținea ochii închiși. Se strădui din răspuțeri să-i deschidă. Pleoscăitul valurilor se întetea. Cu mare efort, întredeschise pleoapele.

În fața lui, o ceață întinsă, o ceață globulară, din argint, se rostogolea spre el, ca pieptul bombat al altei lumi.

O lume care-l lovea?

Nu, o lume care pătrundea...

¹ Armă zulusă inventată, conform legendei, de celebrul rege Shaka Zulu (n.tr.).

Înțelese acest lucru incredibil de repede. Într-o frântură de timp, îi pătrunse în minte revelația, explicația. Exista o singură explicație: inexplicabilul.

În lumina acestei scânteii, Kenton văzu globul pe care trăia nu tocmai așa cum părea, ci mai degrabă așa cum era: o vibrație eterică între intervale a ceva care pulsa, împingând electroni ai altor lumi înlănțuite în alte lumi. Replici ale forței primare, ale cărei vibrații reprezintă substanța tuturor formelor cunoscute și a celor necunoscute nouă.

Văzu aceste lumi, inclusiv lumea lui, ca pe niște mormane de electroni, îndepărtate în realitate, ca planetele între ele sau față de soare. Văzu în abisurile Cosmosului, printre aceste grăunțe, miliarde de aglomerări asemănătoare, grupate în lumi nevăzute, nevizibile. Fiecare univers rotindu-se, răsu-cindu-se, dar neatingând și nefiind atins de un altul. Lumi înlănțuite, împletite, întrepătrunse.

Lumile înconjurătoare se acordau cu niveluri mai joase sau mai înalte decât ale noastre. Fiecare ignorând-o pe cealaltă. Lumi mișcându-se prin și în jurul nostru. Lumi care nu se percepeau una pe alta, așa cum mii de mesaje radio nu sunt recepționate de un aparat care nu-i reglat să le capteze. Lumi care nu se amestecau între ele, așa cum n-o fac zeci de mesaje care, ferite de contact prin lungimi diferite de undă, trec simultan prin același fir.

Într-una dintre lumile acelea ce se întrepătrundeau naviga Corabia lui Ishtar.

Forma împodobită de bijuterii nu era nava însăși, ci doar cheia care deschidea ușa lumii lui Kenton către cea a navei, mecanismul care o pune în acord cu vibrațiile celeilalte lumi.

Această revelație apăruse fulgerător și dispăruse la fel de fulgerător.

Prin ceața argintie, nava se îndrepta spre el, cu vâslele nemișcate, cu pânza care începuse să se umfle. De proră se

spărgeau valuri mărunte, albastru-deschis, cu margini delicat dantelate de spumă albă. Jumătatea camerei în care stătea și privea Kenton părea a fi mult deasupra valurilor, atât de sus, încât puntea navei ajungea la nivelul picioarelor sale.

Corabia se deplasa continuu și, în timp ce se apropia încet, Kenton se retrăgea din fața valurilor ce năvăleau spre el la fel de încet...

Se mira doar că nu aude vântul șuierând, zgomotul furtunii.

Niciun sunet, în afara clipocitului slab al valurilor dantelate.

Spatele lui Kenton atinse peretele camerei. În fața lui se întindea oceanul de turcoază. Corabia părea să se afle la nici doi metri distanță.

Atunci, Kenton sări pe navă.

Vântul șuiera în jurul lui, un vânt puternic, aidoma celui ce se rotește în abisul fără fund pe care scandinavii îl numeau Ganungagap¹, în al cărui pânțec, din încrucișarea focului și a gheții, se născuse uriașul din a cărui carne fusese făcut Cerul și din oasele căruia fusese modelat Pământul. Vântul puternic urla deasupra lui, însă nu-l simțea...

Deodată, vântul puternic tăcu. Picioarele lui Kenton atinseră suprafața solidă. Gâfâind, deschise ochii. Stătea pe puntea de fildeș, în fața cabinei trandafirii cu pomișori înfloriți și nori de porumbei cu ciocuri stacojii și picioare purpurii.

Între el și ușa cabinei se afla o fată. Ochii ei căprui exprima uimirea și aceeași neîncredere pe care o văzuse în ochii plini de umbră ai Sharanei, atunci când privirea ei îl descoperise la picioarele catargului de smarald.

Chiar dacă i se tulburaseră simțurile, își dădu seama că fata era frumoasă. Gura roșie îi rămăsese deschisă, ca a unui

¹ Ganungagap sau Ginnungagap este, în mitologia nordică, abisul primordial existent înainte de crearea Cosmosului (n.r.).

copil uluit. Părul ei negru-albăstrui îi cădea în bucle mici peste umerii albi. Falduri mătăsoase, verzi, subțiri, îi fluturau în jur, dezvăluindu-i curbele feciorelnice. Ochiul îi erau nevinovați, iar vocea dulce, aproape copilăroasă, atunci când i-a vorbit:

— Ești zeul Nabu, sosit din Ceruri, acoperit cu Mantia Înțelepciunii în care sunt împlețiți șerpi? întrebă ea. Nu, nu poți fi el, fiindcă Nabu e bătrân, foarte bătrân, iar tu ești tânăr! Poate mesagerul lui.

Fata căzu în genunchi și-și încrucișă mâinile, cu palmele în afară, deasupra frunții.

— Nu sunt zeul Nabu, se auzi Kenton grăind, minunându-se oarecum că-i înțelege spusele. Poate că sunt trimis de el. Nu știu.

Fata însă se ridicase și se repezise la ușa închisă a templului trandafiriu.

— Kadishtu! strigă ea. Preasfânto! Stăpână Sharana! A sosit un mesager de la stăpânul nostru Nabu.

Kenton se întoarse și privi în jur. În cală, vâslașii păreau că dorm cu capetele plecate. Războinicul cu barbă de aur dispăruse de pe puntea neagră, dar preotul satir, cu toba din piele de șarpe, era acolo. Pe figura lui urâtă se vedea o mirare puternică, ridicolă. Gura de broască îi rămăsese deschisă, iar ochii mici îi ieșiseră din orbite. O labă îi atârna pe tobă, de parcă s-ar fi pregătit să dea alarma. Kenton observă că trunchiul noduros stătea pe o pereche de picioare îndoite grotesc, pe cât de scurte, pe atât de lungi avea brațele. De la mijloc în sus, toboșarul era un gigant. În jos, un pitic.

Ochii lui negri, adânci îl cercetau cu atenție. Apoi colțurile gurii i se întinseră, iar fața i se acoperi cu mii de zbârcituri. Toboșarul îi zâmbise. Laba ridicată coborî de pe tobă și fâlfâi un salut ironic și încurajator. Dar și plin de avertisment, pentru că unul dintre degetele-i lungi arăta spre cabina neagră...

Ușa cabinei trandafirii se deschise. În prag apăru femeia cu semilună și păr roșu-auriu numită Sharana. Ochiul ei exprima multă uimire, dar și o oarecare undă de recunoaștere. Își îndreptă privirea înspre toboșar, însă acesta părea că doarme.

— Stai de pază, Satalu! îi șopti ea servitoarei.

Îl luă pe Kenton de mână, îl conduse în cabina trandafirie, apoi închise ușa în urma lor.

În cabina surprinzător de mare pluteau arome și o lumină de perle trandafirii. Cele două fete aflate înăuntru îl priveau cu aceeași uimire. Una era blondă, cu ochi albaștri, iar cealaltă, brunetă, ca tână rămasă afară. Sharana îl eliberă pe Kenton din strânsoarea mâinii și le împinse pe fete spre ușă.

— Afară! strigă ea. Afară, păziți alături de Satalu! Să nu vorbiți între voi, altfel Igigi se trezește și vă aude, iar Viermele Negru va afla imediat!

Amândouă se strecurară din cabină. Sharana alergă la altă ușă, o deschise, iar Kenton aruncă o privire și în această cameră. Alte fete, la fel de frumoase ca celelalte, tresăriră văzându-l. De-a lungul pereților stăteau rezemate lănci, tolbe cu săgeți, arcuri mari, săbii scurte. Văzu toate acestea într-o clipă, fiindcă Sharana închise repede ușa și o încuie.

Apoi se apropie de Kenton, îl privi adânc în ochi și îi examină corpul înalt. Cu degetele-i subțiri îi atinse ochii, gura, gâtul, de parcă ar fi vrut să se asigure că era real. La atingerea ei îl străbătură fiori stranii.

O dorință subită și înflăcărată.

Îi cuprinse mâinile într-ale ei, se plecă și-și puse fruntea pe ele. Valuri de păr i le scăldau, șuvițe mătăsoase spre care zbura inima lui, ca o pasăre grăbită să fie prinsă în capcană. Se eliberă și-și retrase brutal mâinile, împotrivindu-se farmecelor ei. Sharana își ridică privirea:

— Ce vrea Stăpânul Nabu să ne transmită prin mesagerul lui?

Vocea moale îl legăna pe Kenton cu o dulceață perfidă, cu o provocare subtilă.

— Lupta s-a terminat? Care este mesajul? Îl voi asculta cu încredere, pentru că, în înțelepciunea sa, Stăpânul Înțelepciunii a trimis pe cineva pe care e plăcut să-l ascuți.

În ochii cețoși care se întorseseră o clipă spre el se ghicea un dram de cochetărie. Tulburat de cât de aproape se afla de Sharana, încercând să găsească un teren solid pe care să se sprijine în această lume nefamiliară, Kenton își căuta cuvintele.

Disperat, străduindu-se să câștige timp, privea în jur.